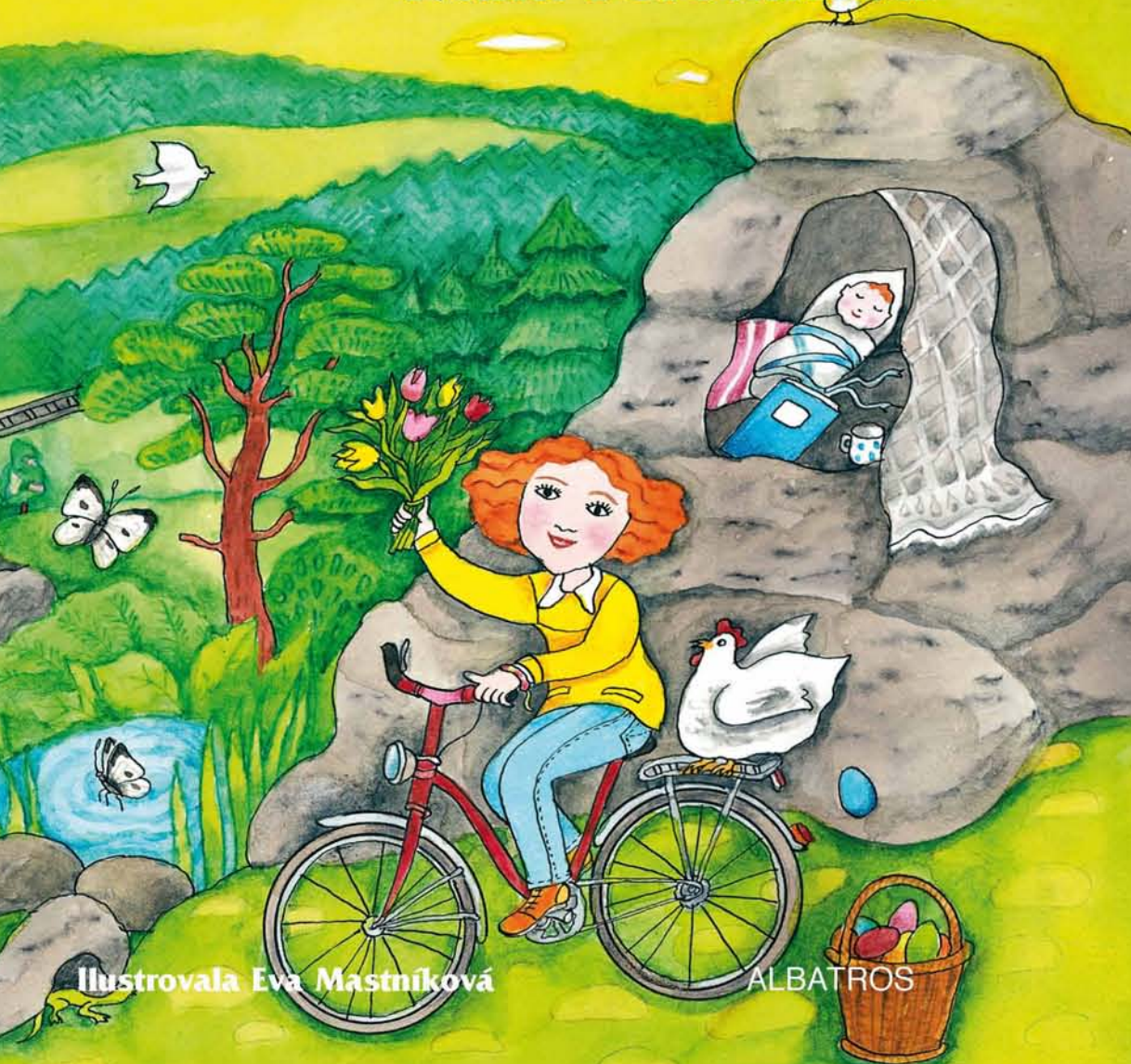

Anička

a Velikonoce

Ivana Peroutková

Ilustrovala Eva Mastníková

ALBATROS

Ivana Peroutková

Anička a Velikonoce

Ivana Peroutková

Anička
a Velikonoce

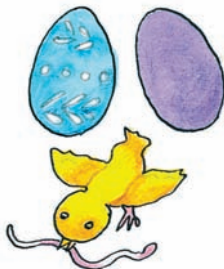
Ilustrovala Eva Mastníková

Albatros

© Ivana Peroutková, 2013
Illustrations © Eva Mastníková, 2013

ISBN 978-80-00-03101-9

Blíží se velikonoční svátky a Aničku napadne, kde je prožije

Všechno tak rychle utíkalo. Skoro celý duben si Anička připadala jako ve snu, protože se skamarádila s Bětkou, holčičkou z cirkusu. Nakonec v něm Anička i sama vystupovala. Ale cirkus už odjel, a ona si teprve teď všimla, že ve výlohách je veselá velikonoční výzdoba.

Všude, kam se podívala, byly barevné pentličky, pomlázky, malovaná vajíčka, žlutá kuřátka a figurky zajíčků s dlouhýma ušima.

No jo, uvědomila si překvapeně Anička, vždyť se blíží Velikonoce! A jak si zrovna prohlížela dva legrační zajíce v kostkovaných kalhotách s kšandami, náhle zatoužila, aby velikonoční svátky prožila stejně krásně a vesele.

Jenže hned nato si vzpomněla, že Tarek je nemocný.

Tarek byl totiž Aniččin spolužák i největší kamarád, s kterým hrála loutkové divadlo. A nejen kamarád. Před časem si Anička do svého deníku tajně napsala, že ho miluje. A docela často si představovala, jak si jednou dají pusy.

Před výlohou se zajíci si však představila jenom to, že bez Tarka nejspíš žádné radostné Velikonoce neprožije.

Ve středu se šlo naposled do školy.

Anička jako obvykle přiběhla do šatny těsně před zvoněním. Rychle se přezula a pospíchala do třídy. Jakmile tam vstoupila, poznala, že si kamarádky o něčem zábavném povídají.

Julja si přitom hrála se zapletenými copy, Katka kreslila prstem ve vzduchu vlnovky a Dita na Aničku zavolala: „Hádej, kam pojedu na Velikonoce? Na chalupu za tetou a strejdou! Jé, holky, pamatujete si, jak jsme tam v zimě lyžovaly?“

Všechny čtyři vzpomínaly, co spolu tenkrát na horách zažily. Ale Anička začala mít kupodivu i jiné vzpomínky. V duchu si vybavovala minulý rok, kdy žila u babičky. V domku na vesnici, kde měla spoustu kamarádek a kamarádů.

Třeba Olinu, která nikdy nezkazila žádnou legraci. Anebo Irenu, starostlivou a hodnou. Pepan, Irenin starší bratr, Aničku zase odvážně zachránil před zlým kohoutem. Zato bláznivý Parašín pořád pobíhal s červeným větrníkem. Pokaždé se splašeně rozběhl a potom schválně spadl na zem. Když mu však Anička jednou vyprala triko pokapané od rajské omáčky, dostala od něj červený větrník na památku.

Eliška Jiráčková byla naopak klidná a tichá. S nikým nemluvila a věčně seděla na zahradní houpačce. Všichni si mysleli, že je nafoukaná. Jediná Anička poznala, že je taková samotářská, protože se ostatních trochu bojí.

Anička si ovšem připomněla i protivnou Julinu Eliášovou. Všem se posmívala a Aničku závistivě pomlouvala. Tvrdila, že Parašina miluje. Naštěstí Julině nakonec nikdo nevěřil.

Anička se spokojeně usmála. Ach, až na tu strašnou Julinu bylo u babičky moc hezky.

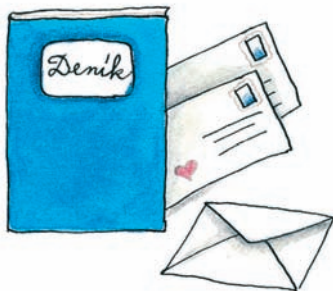
Celé vyučování dál a dál vzpomínala. Jestlipak hodný pan Preclík ještě chová včely, ptala se sama sebe.

A vtom ji to napadlo! Už ví, kde svoje Velikonoce prožije. Pojede za babičkou!

Na nic jiného pak cestou ze školy Anička nemyslela. O Velikonocích bude na vesnici u babičky. Potká znovu všechny kamarády. Podívá se k tůnce! Možná i na zámek. A taky bude s babičkou barvit vajíčka. Parašín ji určitě přijde vyšlehat. Anebo i Pepan? Ačkoliv kdoví jaké dobrodružství ji tentokrát čeká.

Anička pospíchala domů, aby si nové přání zapsala do deníku.

Anička píše dopisy

Když Anička přišla domů, přivítala ji maminka s tajemným úsměvem. V tu chvíli Anička na svoje velikonoční přání úplně zapoměla. Její maminka totiž čekala miminko, a jakmile se tajemně usmívala, vždycky to znamenalo, že má o miminku nějakou novou zprávu.

„Už se brzy narodí?“ zeptala se Anička a položila ruku na maminčino velké břicho.

Za poslední dva měsíce tak narostlo, že Aniččina dlaň obsáhla jen jeho malý kousek.

„Brzy,“ přikývla maminka.

„A kdy?“

„To nemůže nikdo přesně vědět,“ pokrčila rameny maminka. „Možná za čtrnáct dní, a možná za týden.“

„Za týden?“ vykulila oči Anička.

Najednou nemohla uvěřit, že za týden bude miminko skutečně na světě. Že ho uvidí a bude si ho moct pochovat.

„Já se strašně moc těším!“ vydechla blaženě Anička.

Jak se však začala těšit, vzpomněla si i na to, proč popíchala domů.

„A než se miminko narodí, mohla bych jet na Velikonoce k babičce?“ zaprosila.

„To víš, že pojedíš,“ usmála se maminka. „Zrovna jsme o tom včera s tatínkem mluvili. Zavezeme tě tam v pátek odpoledne.“

„Hurá! Hurá!“ zajásala Anička a s dvojnásobnou radostí běžela do svého pokojíčku. Ze zásuvky stolu vytáhla deník a rovnou do něj napsala:

27. dubna

*Jedu na Velikonoce k babičce!
Miminko se brzy narodí!
Jsem šťastnááááá !!!!*

Jenže sotva Anička deník zaklapla, hned se jí chtělo o svém štěstí znovu psát. Tolik ho v sobě cítila. Nejradši by si stoupla k oknu a do dvora by volala, jak je šťastná. Dá se však volat do dvora? Třeba někde naproti spí taky nějaké miminko, a ona by ho křikem probudila.

Co má s tím štěstím ale právě teď dělat?

Anička usilovně přemýšlela a vtom se ťukla do čela. Blik, cvak, konečně ji to napadlo. Napíše Ireně a Olině dopis, aby věděly, že na Velikonoce přijede.

V druhém šuplíku psacího stolu měla Anička dopisní papíry s obálkami. Na každém papíru byl nahoře v pravém rohu vytištěný obrys květiny. Anička ji nejprve vybarvila a potom se pustila do psaní.

Ahoj, Ireno a Olino!
 Mám pro vás radostnou novinu.
 Půjedu na Velikonoce. Dlouho
 jsem vás neviděla. Já jsem pořád
 stejná. Pamatujete si, jak jsme
 šly v princiznooských šatech
 na zámeček? A na tu strašnou
 bouřku, před kterou jsme se
 ukryly do jeskyně? Anebo jak
 jsme na sáňkách nabouraly
 do stromu? Já myslela, že umřu.
 Ale teď budeme mít miminko.
 Možná už za týden! Tak se je
 zatím všechno. Moc se na vás
 těším.

anička

Jenže sotva Anička skončila, v úžasu zjistila, že se jí
 chce ještě psát. Teď ovšem hned věděla komu. Položila

před sebe další papír s květinou a zakrátko měla hotový i druhý dopis. Ten zněl následovně:

Ahoj, Běško!
 Jak se máš a co dělá cirkus?
 Mně se stýskalo, když jsi
 odjela. Ale teď pojedu na
 Velikonocce k babičce. Barvíš
 v cirkuse vajíčka? Chodí vás
 šašek s pomlárkou vyšlehat?
 Představ si, že mamince se
 miminko narodí možná za týden.
 Měj se moc krásně a nikdy na
 mě nezapomeň. Já na tebe taky
 nezapomenu. Posílám ti pusu
 Anička

Bylo to k neuvěření, ale když Anička dopsala druhý dopis, pořád se jí chtělo pokračovat. Jenom chvíličku uvažovala a natáhla ruku pro nový papír. Do třetice napsala toto:

Ahoj, Dominiko!
 To se asi divíš, kdo si píše.
 To jsem já, Anička, svoji
 kamarádka, která s sebou byla
 u moře v Egyptě. Tam nám bylo
 hezky, vidíš? Jak jsme si vždýcky

hrály na matracích na ssanice.
 Ale třeba spolu zase někam
 pojedeme. Já sed' pojedu na
 Velikonoce k babičce. A za
 sedm dní se nám narodí
 miminko! Napiš mi saky
 nějakou novinku anebo jen sak.
 Budu moc ráda.

Anička

Po třetím dopise Anička konečně odložila pero a spokojeně se protáhla. Pak běžela za maminkou.

„Potřebovala bych známky, protože jsem napsala tři dopisy!“ hlásila pyšně. „Jeden Bětce, jeden Dominice a jeden Ireně s Olinou.“

„Proč Ireně s Olinou?“ zasmála se maminka. „Vždyť za nimi pozítří pojeděš.“

„To nevadí,“ zavrtěla hlavou Anička. „Aspoň budou vědět, že přijedu.“

„Jestli chceš, aby to opravdu věděly, měla bys jít na poštu a dopis poslat doporučeně,“ poradila jí maminka.

„Tak já půjdu,“ poskočila si Anička.

Netrvalo dlouho, Anička si vykračovala se třemi dopisy v ruce rušnou ulicí. Dvě obálky se známkami a nakreslenými srdíčky hodila před poštu do schránky. S třetím dopisem vešla dovnitř budovy. Zamířila k jednomu prosklenému okýnku a zeptala se: „Tady u vás můžu poslat dopis doporučeně?“

„Ano, správně, tady u nás. Jenom si musíš vyplnit tento formulář,“ úřednice za přepážkou Anička přisunula malý lístek.

Anička na lístek vepsala svou a Ireninu adresu.

Poštovní úřednice její dopis zvažila.

„Bude to dvacet tři korun,“ pronesla vlídně.

„Můžete mi říct, kolik dopis váží?“ chtěla vědět Anička.

„Tři gramy,“ odpověděla zase vlídně paní za okýnkem.

„Dvacet tři korun za tři gramy slov?“ podivila se Anička.

„Ale tolik přece váží papír,“ opravila ji úřednice.

„Já vím, že papír,“ potřásla hlavou Anička.

Víc však neřekla. Zaplatila požadovaný obnos, schovala si orazítkovaný lístek a vyšla ven.

Cestou domů Anička o těch třech gramech stále přemýšlela. Samozřejmě věděla, že slova nejdou zvážit. A přesto si poprvé něco důležitého uvědomila. Jakmile se vrátila domů, zapsala si opět do deníku:

27. dubna

*Kdyby existovala váha na slova,
kolik by moje psaní vážilo?
Kolik by vážila moje radost?
Určitě nejmíň sto kilogramů.
Ještě že se dá zvážit jen
senky papír!*

Anička potěžkala svůj deník a pak ho šťastně uklidila do zásuvky.

Cesta k babičce, při které se Anička dozví, co znamenají Velikonoce

V pátek odpoledne Anička vyhlížela z okna, kdy přijede tatínek z práce. Byl dětský lékař. V ordinaci ho mohl zdržet i nějaký vážnější případ. Ale Anička byla nedočkavá.

„Tak kde je? Kde je?“ opakovala netrpělivě. „To pojedeme k babičce až v noci?“

Náhle se však zarazila. V duchu si totiž pomyslela: říká se Velikonoce, protože jsou veliké noce? A už se s tou otázkou chtěla otočit k mamince, když vykřikla: „Jé, já ho vidím! Hurá! Tatínek je tady!“

Ještě chvíli sledovala, jak červené auto zaparkovalo na protější straně ulice, a honem běžela pro batůžek do pokojíčku.

Všechno, co potřebovala, si dávno sbalila. Taky svůj deník, malý tlustý sešit v pevných deskách, který jí dala babička. I dva malé zajíčky v kostkovaných kalhotách pro Irenu a Olinu. Snad nic nezapomněla. V rychlosti si do vlasů zasunula několik ozdobných sponek a naposled se rozloučila se svými křečky Tadeáškem a Meliskou.

Zakrátko celá rodina vyjela na cestu.

Anička si na zadním sedadle nejdřív vesele zpívala. Jenže sotva se začínalo stmívat, umlkla. Znovu si totiž vzpomněla na slovo Velikonoce. Znamená opravdu veliké noce? Proč jsou ovšem velikonoční noce velké? A nemá se správně říkat noci? I když to by znělo dost divně – Velikonoci.

Dlouho o tom v tichosti uvažovala, až se ozvala maminka z předního sedadla: „Cože si tak zmlkla, naše zpěvačko?“

„Přemýšlím,“ odpověděla Anička.

„O čempak přemýšlíš?“

„O Velikonocích.“

„Co by tě zajímalo?“ přidal se k rozhovoru tatínek.

„Třeba proč se slaví? A vůbec, proč se jim vlastně říká Veliko-noce,“ Anička poslední slovo schválně rozdělila.

„Kdysi dávno se o Velikonocích oslavoval příchod jara. To byl ještě pohanský zvyk,“ vysvětloval tatínek.

„Jaký pohanský?“ nechápala Anička.

„To znamená, že pro lidi byla tenkrát příroda tajemná a zázračná. Přáli si, aby po ledové kruté zimě přišlo teplé jaro, všechno znovu ožilo a byla dobrá úroda.“

„Já vím,“ přikývla Anička. „Aby se narodila kuřátka, zazelenala tráva a všechno rostlo.“

„Přesně tak,“ pokýval hlavou tatínek.

„Pak se z oslavy jara stal křesťanský svátek a právě ten se nazývá Velikonoce,“ pokračovala maminka. „Začíná Zeleným čtvrtkem. To je den, kdy se vzpomíná, jak Ježíše Krista zradil jeho přítel Jidáš. Velký pátek připomíná den, kdy Ježíše pověsili na kříž a on umřel. Na Bílou sobotu ležel v hrobě. A potom přišla velká noc a v neděli vstal Ježíš z mrtvých.“

„Takže taky ožil?“ vykřikla Anička.

„Tomu se říká vzkříšení,“ opravil ji tatínek. „Ačkoliv máš vlastně pravdu. Ožil. A víš proč? Abysme nebyli smutní, když někdo umře, protože to není konec. Vždycky nás může čekat nějaká nová radost.“

„Ale stejně je smutný, když někdo umře. Málokdo ožije,“ přemítala Anička. A přitom z okýnka pozorovala potměšlou krajinu. Bylo jí z těch Velikonoc najednou skoro smutno.

Naštěstí se na obzoru objevila vysoká osvětlená věž.

„Jé, já už vidím zámek!“ vykřikla Anička a opět se moc těšila.

Jakmile červené auto zaparkovalo před zahrádkou a známým domkem, ozval se štěkot. Huňatý Pajda jim

běžel naproti. Za ním přicházela babička, která stále dokola volala: „No, konečně! Konečně! Konečně!“

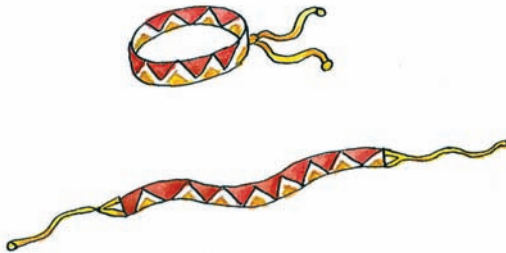
Všichni se šťastně přivítali. Anička přitom babičce zašeptala do ucha: „Mám s sebou i deník!“

Potom se usadili v kuchyni, kde babička nabídla čerstvě upečený velikonoční mazanec.

Anička se však běžela podívat do svého pokojíčku. Zůstala tu tiše stát a dojatě žasla. Nic se v něm nezměnilo.

Vypadal naprosto stejně jako minulý rok, když tu bydlela a chodila do druhé třídy. Pořád tady byl její psací stůl se židlí, postel i skříň na oblečení. A na stole...

Anička přistoupila blíž a překvapeně zvedla ze stolu milovaný náramek. Jak na něj mohla zapomenout? Tenhle barevný spletený kroužek s pravým indiánským vzorem měla přece moc ráda.

Pečlivě si náramek připevnila na zápěstí. Pak vytáhla z batůžku deník. V rychlosti do něj napsala toto:

29. dubna

*Konečně jsem u babičky!
Ale bude noc. Vyčkej do rána,
můj deničku. Dobrou, svá
velikonoční Anička.*

A noc brzy nastala. Aniččini rodiče odjeli zpátky do Prahy. Anička spala i s náramkem. Po celé svátky ho z ruky nesundala. Možná proto, že jí připadal taky velikonoční.

Ranní očista a poprvé u slepic

Ráno Aničku zašimralo slunce po tvářích. Otevřela oči a za oknem ji lákal krásný jarní den. Nejen jarní, i velikonoční, připomněla si a přímo vyskočila z postele.

V noční košilce běžela do kuchyně. Babička tu však nebyla. Anička vyběhla na zahradu. Venku bylo ještě chladno a do nohou ji zastudila rosa. Aničce to nevadilo. Sklonila se a přejela rukama po zelené trávě. Potom si vlhkými dlaněmi přetřela obličej. Když se takhle veli-

konočně umyla, uslyšela slepičí kvokání. Ozývalo se ze zadního cípu zahrady.

Že by babička měla slepice?

Anička se k tomu místu zvědavě rozběhla.

A nemýlila se. Na konci zahrady stála malá oplocená slepičárna. Vlastně to byl dřevěný domeček s plátkem udusané hlíny a korytky s vodou. Na plácku se procházely kvokající slepice. Sotva se Anička zastavila za brankou, všechny k ní houfně přicupitaly.

Vtom se otevřely dveře kurníku, vyšla z nich babička a zavolala: „Neboj se! Pojď dovnitř!“

„Já se nebojím,“ zavrtila hlavou Anička.

Opravdu žádný strach necítila. Bála se jenom jednoho kohouta u Ireny. A ten ji taky klovl. Ovšem pak šel na pekáč. Zato tyhle slepičky vypadaly mírumilovně. Otíraly se o Aniččiny nohy a nechávaly se pohladit. Jedna byla sněhově bílá, dvě kropenaté, dvě světlehnědé a jedna měla peří černé jako havran.

„Ty jsou krásný,“ vydechla Anička. „Dají se ochočit?“
„Samozřejmě,“ přikývla babička. „Slepice je docela chytrý tvor.“

„Nejdřív bych je měla pojmenovat,“ navrhla Anička. „Já už vím! Bílá bude Julinka a ty dvě kropenatky Františka a Tonička.“

„Krásná jména,“ usmála se babička. „Ale pojd' se taky podívat do kurníku, jestli nesnesly vajíčka.“

Anička tedy napjatě vstoupila do dřevěného domečku. Uvnitř vonělo seno. Protější stěnu rozdělovaly příčky na šest vystlaných kukaní. Ve dvou kukaních ležela vajíčka. Jedno mělo hnědou a jedno bílou skořápkou.

Anička obě dvě opatrně sebrala. Ještě hrála. Vždyť je slepice vytláčily ze svého těla! Jenže když babička tahle vajíčka usmaží a Anička je sní, dostanou se zase do Aniččina těla. Což byla další zvláštní představa. Třeba je zrovna tohle vajíčko s bílou skořápkou od Julinky.

Anička se na bílou slepičku udiveně zadívala a pak se zeptala: „Když nám slepice snesly vajíčka, co jim můžu dát já?“

„Natrhej jim trávu a pampelišky. Ty mají nejradši,“ řekla babička a podala jí proutěný košík.

Zakrátko byl plný. Anička rozhodila trávu s pampeliškami po plácku. Slepice do zeleně ihned hladově klovaly.

Přitom vysunovaly krky sem a tam. No, upřímně, zrovna chytře u toho nevypadaly. Jenže jinak jíst ani nemohly, takže je Anička v duchu spíš politovala. Naposled pohladila svou nejoblíbenější Julinku a vrátily se s babičkou do kuchyně.

K snídani měla Anička skutečně dvě čerstvá usmažená vajíčka. Moc jí chutnala. Jenže v myšlenkách už byla jinde. U Ireny s Olinou. Dostaly kamarádky její dopis? Snad ano. Určitě na ni nedočkavě čekají.

Anička rychle dojedla.

V pokojíčku se oblíkla. Do vlasů si přidala ozdobnou sponku s kytičkou. Vzala s sebou dva dárky a vyrazila na cestu.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.